

hõõse. Pärast sedda, kui olli keik omma
warrantust ärraraisanud, sai tühhi temma
kätte. Siis eksitajad jätsid sedda waest õn-
netumat mahha ja naersid tedda. Se wil-
lets hing ei leidnud muud nou, kui ennast
rõõwlitte seltsi anda. Kui nüüd üks temma
isä sõbradest sedda olli teada sanud, otsis
temma sedda kohta ülles, kus se willets är-
raeksind noor mees omma kurja mõllamist
tagga aias, ja sai widdewikko aial senna.
Kõhhe kippus se noor rõõwel hirmsa hirmu-
tamisega temma peäle, et saaks tedda wäe-
kaupa paljaks risuda. Teine pakkus tem-
male keik omma rahha, ja ütles: „annaksin
sinnule hea melega rohkeminne, siis kui
tahhaksid minnoga siit kolledast kõhast är-
ratulla, ja hakkada omma hinge peästma.“

— Meist sannadest tundis noor mees omma
isä: maia sõbra ärra, wärrises ja küssen-
das waljo healega: Oh Jummal, Jum-
mal! mis minnust on sanud? — Isä

sõbber hakkas temma käest kinni ja ütles
tähsase waimoga: „Õlled sest aiaast ja selle
omma pöörmisega mõttega kõhhe jälle om-
ma wanna isä armsaks pojaaks läinud.
Saad nüüd wast õiget arro kätte isseennese
ja se pahha tee pärast, mis õlled tännini
kõndinud. Kalla sest hukkaminnemisest
taggasi ja kõi minnoga.“ Tuhhataks nende
sannadega sedda noort meest senna maia-
sse, kus isä korteris olli. — Algga teine, täis
hõõbi ja kahhetsemist, nuttis kibbedaste.
Se peäle wõttis sõbber temmale õõlda:
„Waat, nüüd on parras aeg, isä: male
taggasi kallada. Tahhan sinno seltsi jada.“
— Jälle kippus hirm ja wärristus nore
mehhe peäle, ja temma ütles: Kuidas se
ial sünnis, et astuksin kui raske pattune ja
ärrakaddund poeg jummalakartlikko isä
filmade ette, ja et saaksin temma käest an-
deks? Teine wastas: „Ärra seisa mitte
kõhhe wahhel isä armastusse egga temma